

Den 4. Væg

Frankenstein

Teatret ved Sorte Hest
6. - 28. januar 2023

Det er virkelig fedt set, at netop vores usunde opslugthed af det perfekte og smukke gør, at noget så ægte og menneskeligt som at ældes kan gå hen og blive uhyggeligt for os.

Af: Anne Louise Slott Thorborg

HVAD ER DET

Genmodificerede planter, CRISPR-teknologi og AI-baserede chatbots. Videnskaben tager kvantespring, og hvem ved, hvad fremtiden vil bringe. Kan videnskaben dog gå for langt? Måske når den til et sted, hvor vi helt glemmer, hvad der er basale menneskelige værdier. I Why Not Theatre Companys fortolkning af den gamle *Frankenstein*-roman fra 1818 er fortællingen placeret i en dystopisk fremtid, hvor videnskaben har muliggjort et evigt ungt udseende. Forskeren Victoria Frankenstein vil dog gå endnu længere og forsøger at finde opskriften på evigt liv. Men hendes forsøg går galt, og til sin store skræk får hun skabt et monster; en ældre kvinde med gråt hår og rynker.

Det forladte monster bliver forkastet af hele samfundet og lever isoleret og ensomt. Hun observerer på afstand, hvordan hendes egen skaber lever et lykkeligt liv sammen med sin forlovede. Derfor opsøger monstret Victoria og tryner hende om at skabe en mage, så hun ikke skal leve et kærlighedsløst liv. Victoria går med til det, men da hun prøver at narre sig ud af deres aftale, bliver monstret først rigtigt for alvor et monster, som ikke stopper for noget.

VI MENER

Det er altid spændende at opleve gamle klassikere blive moderniseret, så de får en nutidig vinkel. Reumertvindende dramatiker Tanja Mastilo har endnu en gang formået at skabe en tekst, som taler lige ind i vores hverdag her og nu. Det er virkelig fedt set, at netop vores usunde opslugthed af det perfekte og smukke gør, at noget så ægte og menneskeligt som at ældes kan gå hen og blive uhyggeligt for os. Jeg får så meget medlidenhed med det stakkels, blide monster, spillet af Sue Hansen-Styles, og jeg får helt en klump i halsen ved tanken om, at nogle ældre mennesker i dag måske oplever lignende foragt. Jeg hader, at Victoria Frankenstein ikke kan se, hvad hun har gjort ved det stakkels væsen. Jessica O'Hara-Baker spiller nemlig den iskolde forsker med en troværdig hårdhed.

Også Nathan Meister, som bl.a. spiller Victorias forlovede, spiller troværdigt, og han har et helt særligt flow i sit spil, som giver mig lyst til at høre endnu mere. Jeg glemmer flere gange, at forestillingen spilles på engelsk, fordi alle tre skuespillere har en så pragtfuld fremførelse af det velskrevne manuskript.

På et tidspunkt i forestillingen oplever jeg dog, at det kammer over, og min medlidenhed ryger. Monstret går hen og bliver et reelt monster, og jeg føler pludselig sympati for

Victoria, som må leve en paranoid tilværelse, hvor hun aldrig kan føle sig sikker. Jeg ved godt, at det selvfølgelig er sådan, den oprindelige roman også forløber, men i denne fortolkning får det den dystopiske vinkel til at stå mindre skarpt, og *Frankenstein* går hen og bliver den klassiske gyser, som den nu engang er. Flowet i manuskriptet går også hen og bliver en anelse for udpenslende, og jeg kunne ønske mig, at lidt mere var overladt til publikum selv at regne ud og forstå, frem for at få det hele forklaret flere gange.

Scenografien er meget simpel. En håndfuld hvide draperede gardiner udgør bagscenen, men agerer også lærred for en række videoprojektioner. De første par minutter ser vi kun Victoria og hendes mands svævende hoveder i en slags videobesked-samtale. Det ser flot ud, og der er blevet leget med lyssætningen, som bliver en slags velfungerende foreshadowing for, at Victorias ambition nok ikke er så fantastisk, som hun selv forestiller sig. De videoprojekterede hoveder fortsætter dog deres samtale i lidt for lang tid, og jeg bliver først bekymret for, at de aldrig kommer ind på scenen.

Derudover er der gjort brug af en række hvide video-silhuetter, som især fortæller om monstrets oplevelse af verden. Det er en fin kontrast, men til tider bliver silhuetterne lige lovligt simple, og de kommer mere til at minde om nogle sjove powerpoint-effekter, jeg lavede tilbage i skoletiden. Det er ærgerligt, når nu de første videoprojektioner var så lækkert lavet.

Frankenstein lykkes med sit moderne take langt det meste af vejen, og især hele kritikken af perfektionisme-kulturen æder jeg råt. "Who decides what constitutes imperfection and what does not?". Med de ord rungende i min hukommelse træder jeg ud fra det lille teater, og suger til mig af den uperfekte verden, jeg lever i.